U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **I. M.**, zastoupený Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Přemyslovská 848/2, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2021, č. j. 2 Az 31/2019 – 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 5. 2019, č. j. OAM-921/ZA-ZA11-VL13-2018, neudělil žalobci dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „*zákon o azylu*“), mezinárodní ochranu. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále jen „*městský soud*“) jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 15. 1. 2021, č. j. 2 Az 31/2019 – 27.

[2] Při posuzování věci vycházel městský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce z vlasti vycestoval v dubnu 2017, o mezinárodní ochranu požádal dne 31. 10. 2018. Žalobce žádost odůvodnil obavou z možného uvěznění, protože ho chtějí v Uzbekistánu falešně obvinit z krádeže vodovodního potrubí, která se udála v letech 2009 až 2010. Kauza byla znovu otevřena po zvolení nového prezidenta. V této souvislosti zmiňoval problémy s policejním náčelníkem, který na něj (jako jedna z osob rovněž zapojených do této

krádeže) chtěl svalit veškerou vinu. Náčelník měl žalobci vyhrožovat, nechal ho zbít a měl také nechat fyzicky napadnout jeho syna. Žalobce přitom pouze doprovázel svým vozem taxi kolonu nákladních vozidel a převážel jednoho z pachatelů, o trestné činnosti ale nevěděl. Žalobce dále uvedl, že je zdravý, rodinné příslušníky má ve vlasti a v zemi původu nikdy nebyl politicky aktivní a neměl tam problémy politického charakteru. Žalovaný ve svém rozhodnutí vyšel z toho, že skutečným motivem žádosti žalobce byla snaha o legalizaci pobytu, neboť žádost podal až s nezanedbatelným časovým odstupem od příjezdu do ČR a až poté, co neúspěšně žádal o jiná pobytová oprávnění, bylo mu uloženo správní vyhoštění a byl mu vystaven výjezdní příkaz. Tvrzené problémy s policejním náčelníkem byly soukromého charakteru, tato osoba nejednala jako představitel státní moci a žalobce proti jejímu jednání mohl a měl využít mechanismů, které mu právní řád jeho domovského státu nabízí. Na tuto možnost však rezignoval. Žalovaný též připomněl, že uzbecké státní orgány žalobce nikdy nekontaktovaly, nežádaly jeho vydání z ČR, ostatně žalobce nebyl ve vlasti z ničeho obviněn, dokonce nebyl ani zadržen a vyslechnut. V rámci řízení o správním vyhoštění žalobce toliko uváděl, že důvodem jeho odchodu z Uzbekistánu byla skutečnost, že tam nebyla práce. V zemi původu nadto zanechal zbylé členy rodiny.

[3] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná a rozhodnutí žalovaného shledal v souladu se zákonem, s argumentací v něm uvedenou se přitom ztotožnil. Konstatoval, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, shromáždil dostatek aktuálních a objektivních informací o vlasti žalobce a svoje úvahy přezkoumatelně odůvodnil. Městský soud s odkazem na judikaturu zdejšího soudu podotkl, že institut mezinárodní ochrany neslouží k legalizaci pobytu na území ČR a bez dalšího ani k ochraně před trestním stíháním a následky protiprávního jednání žalobce. Údajný konflikt s policejním náčelníkem se žalobce nijak nesnažil řešit a dostupných prostředků ochrany v domovské zemi vůbec nevyužil. Tvrzení žalobce o hrozícím pronásledování byla podle městského soudu značně nevěrohodná a nekoherentní, a to s ohledem na okolnosti podání žádosti o mezinárodní ochranu (původně tvrzené ekonomické důvody odchodu z vlasti, podání žádosti až po uložení správního vyhoštění). Žalobce opustil Uzbekistán legálně, bez zájmu tamních orgánů a nic nenasvědčuje tomu, že by mu ze strany těchto orgánů mohlo v případě návratu hrozit nebezpečí po několika letech pobytu v ČR. Městský soud dále neshledal, že by žalovaný neodůvodnil neudělení humanitárního azylu. I v tomto případě bylo napadené rozhodnutí dostatečně zdůvodněné a opřené o konkrétní skutečnosti.

[4] Kasační stížnost podává žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[5] Stěžovatel nejprve argumentuje k otázce včasnosti kasační stížnosti (tuto otázku předtím nastolil stěžovatel v návrhu na předběžné opatření, kterým se domáhal, aby Nejvyšší správní soud uložil žalovanému povinnost vydat stěžovateli zpět průkaz žadatele o mezinárodní ochranu; tento návrh zdejší soud zamítl usnesením ze dne 29. 7. 2021, č. j. 3 Azs 161/2021 – 47 – pozn. NSS). Uvádí, že městský soud doručoval napadený rozsudek na adresu X, ačkoli stěžovatel již ode dne 22. 1. 2020 pobýval na adrese X. Toto místo pobytu stěžovatele bylo zapsáno i v příslušné evidenci žadatelů o mezinárodní ochranu, kterou spravuje žalovaný. Stěžovatel se dne 19. 5. 2021 dostavil na pracoviště

žalovaného v domnění, že řízení před městským soudem stále trvá, teprve tam se dozvěděl o vydání napadeného rozsudku. Dne 27. 5. 2021 poté podal blanketní kasační stížnost, o které je přesvědčen, že je včasná. Dodává, že bylo pochybením městského soudu, jestliže před vydáním rozsudku (po řízení, které trvalo téměř jeden a půl roku) neověřil aktuálnost pobytu stěžovatele. Toto ověření měl u žalovaného provést minimálně poté, co zjistil, že napadený rozsudek nebyl stěžovateli na předchozí adresu doručen, neboť se z ní odstěhoval.

[6] K vlastním důvodům kasační stížnosti dále uvádí, že městský soud vůbec nevypořádal jeho žalobní námitky, pouze se omezil na potvrzení úvah žalovaného. Podstata obav stěžovatele přitom vychází z jeho nedůvěry ve fungování státních orgánů v Uzbekistánu a zneužívání postavení policejním příslušníkem, který má prakticky neomezené možnosti, jak stěžovateli ublížit. Azylový příběh stěžovatele nelze v žádném případě označit za účelový nebo smyšlený, a městský soud tak nemohl označit jeho výpověď za nevěrohodnou. Stěžovatel poukázal na vysokou míru korupce v zemi původu, přičemž v jeho případě nebylo třeba obracet se na státní instituce, pokud původcem jeho pronásledování je vysoce postavený policejní příslušník. Stěžovatel si je vědom judikatury, která vyžaduje, aby se žadatel o azyl nejprve alespoň pokusil vyhledat pomoc u orgánů země původu, ale dle jeho přesvědčení mu žádný orgán v Uzbekistánu nemůže pomoci. Dále namítá, že žalovaný neshromáždil takové podklady, aby mohl vyhodnotit fungování uzbeckých státních orgánů a posoudit, zda jsou schopné zajistit ochranu svých občanů. V tomto ohledu hodnocení postupu žalovaného v napadeném rozsudku absentuje. Rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť městský soud se spokojil s pouhým odkazem na použité zprávy o zemi původu, aniž by vzal v potaz, že v rozhodnutí žalovaného nebyly vyhodnoceny a nebylo přihlédnuto k jejich skutečnému obsahu. Ve správním řízení nebyl zjištěn skutkový stav věci a městský soud nejen, že toto pochybení nenapravil, ale ještě jej prohloubil. Stěžovatel uzavírá, že ze současné lidskoprávní a bezpečnostní situace v Uzbekistánu vyplývá, že mu nadále hrozí vážná újma spočívající v mučení či nelidském a ponižujícím zacházení. Cituje k tomu z posledních aktuálních informací o této zemi.

[7] V závěru kasační stížnosti stěžovatel prezentuje názor, že kasační stížnost je přijatelná, neboť podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy. Městský soud totiž nesprávně aproboval způsob, jakým žalovaný vyhodnotil informace obsažené ve správním spise. Tím se dopustil pochybení, které má dopad do stěžovatelova hmotněprávního postavení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nejprve uvádí, že ji považuje nejen za nedůvodnou a účelovou, ale především za opožděnou. Soud nemá podle žalovaného povinnost zjišťovat místo pobytu stěžovatele. Je to naopak podatel, který musí podle § 37 odst. 3 s. ř. s. uvést adresu, na kterou mu může soud doručovat. Bylo tedy na stěžovateli, aby změnu adresy městskému soudu nahlásil a není zřejmé, proč tuto svou povinnost nesplnil.

[9] Žalovaný má dále za to, že kasační stížnost je nepřijatelná. Napadený rozsudek je řádně odůvodněný a nepostrádá žádnou ze zákonných náležitostí. Městský soud rozhodl v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný trvá na závěrech uvedených ve správním rozhodnutí a v napadeném rozsudku a v podrobnostech na ně odkazuje.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve musel, a to i v návaznosti na argumentaci účastníků řízení, zabývat otázkou **včasnosti** kasační stížnosti. Včasnost kasační stížnosti představuje jednu z podmínek řízení, přičemž pokud by byla kasační stížnost shledána opožděnou, musel by ji zdejší soud bez dalšího usnesením odmítnout [viz § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona]. K tomu doplňuje, že má pravomoc samostatně posoudit včasnost podání kasační stížnosti včetně rozhodující skutečnosti, od níž se odvíjí běh lhůty, tj. dne, kdy bylo rozhodnutí městského soudu stěžovateli řádně doručeno (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2021, č. j. 2 Afs 57/2021 – 53; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[11] Nejvyšší správní soud dává stěžovateli za pravdu v tom, že městský soud nepostupoval při doručování napadeného rozsudku správně. Podle nedávného rozsudku zdejšího soudu ze dne 22. 6. 2022, č. j. 10 As 163/2022 – 20, platí, že „[s]*oud zpravidla doručuje písemnost fyzické osobě, nemá-li aktivovanou datovou schránku, nejprve na adresu, která je uvedena v návrhu jako adresa pro doručení, aniž by předem ověřoval v příslušných evidencích, zda je totožná s evidenční adresou (§ 49 odst. 1 o. s. ř.). Až* ***v případě, kdy vzniknou pochybnosti o tom, zda se fyzická osoba na adrese uvedené v návrhu zdržuje*** *(např. zásilka se vrátí s dodatkem 'adresát nezastižen', či 'nebylo možné zanechat výzvu', popř. 'adresát nemá na uvedené adrese domovní schránku'),* ***začne soud ověřovat doručovací adresu, a to dotazem na příslušnou evidenci****, a zjistí, jakou adresu zde má fyzická osoba evidovánu [§ 46b písm. a) ve spojení s § 49 odst. 2 o. s. ř.]. V případě, že se tato* ***evidenční adresa liší od adresy uvedené v návrhu, pak soud*** *nově* ***doručuje na*** *tuto* ***nově zjištěnou evidenční adresu***“ (zvýraznění bylo nyní přidáno – pozn. NSS).

[12] Nejvyšší správní soud z předloženého spisu městského soudu v této souvislosti ověřil, že soud napadený rozsudek doručoval stěžovateli na adresu *X*. Tato adresa byla uvedena v záhlaví žaloby stěžovatele ze dne 21. 6. 2019 (doručené městskému soudu dne 24. 6. 2019). Městský soud **rozsudek doručoval dne 15. 1. 2021** a z vrácené obálky na č. l. 40 spisu městského soudu vyplývá, že se daná písemnost vrátila zpět soudu s razítkem „*Adresát neznámý-nemá schránku*“. Městský soud aktuálnost adresy stěžovatele dále neověřoval a vyšel z toho, že rozsudek mu byl doručen fikcí ve smyslu § 49 odst. 4 občanského soudního řádu, a to po uplynutí desetidenní lhůty dne 30. 1. 2021; toto datum posléze vyznačil na originál rozsudku jako den nabytí právní moci. Dále **z úředního záznamu** na č. l. 42 spisu městského soudu **ze dne 19. 5. 2021 vyplývá**, **že stěžovatel se** uvedeného dne osobně **k soudu dostavil** a **napadený rozsudek mu byl** „*ze závady*“ **předán**.

[13] Z výše popsaného postupu městského soudu s přihlédnutím k citovaným judikaturním závěrům vyplývá, že městský soud při doručování napadeného rozsudku pochybil. S ohledem na vrácenou obálku s rozsudkem, na níž bylo vyznačeno, že stěžovatel je na adrese X, **neznámý** a nemá tam domovní schránku, měl v příslušné evidenci (zde v registru žadatelů o mezinárodní ochranu) ověřit, jakou adresu zde má stěžovatel evidovanou. **Z** této **evidence je** přitom **patrné, že stěžovatel** v ní **měl nahlášenou novou adresu**, konkrétně X, a to **již ode dne 22. 1. 2020** (viz též výpis z registru na č. l. 26 spisu NSS). Při doručování napadeného rozsudku vyvstaly relevantní pochybnosti o tom, zda se stěžovatel zdržuje na adrese, kterou uvedl v žalobě. Za účelem odstranění těchto

pochybností měl městský soud ověřit v registru azylantů jeho aktuální evidovanou adresu, na kterou měl následně rozsudek doručovat. To však neučinil. Za takové situace nemohlo být doručení napadeného rozsudku fikcí (na již neaktuální adresu z žaloby) vůči stěžovateli účinné.

[14] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že **kasační stížnost je včasná**. Je třeba vyjít z toho, že stěžovateli byl napadený rozsudek řádně doručen až dne 19. 5. 2021, kdy si jej osobně převzal (viz odstavec [12] výše). Blanketní kasační stížnost podal stěžovatel k poštovní přepravě dne 28. 5. 2021, byla tudíž podána v zákonné dvoutýdenní lhůtě po doručení rozhodnutí (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Dále dříve, než mohl Nejvyšší správní soud věcně posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její **přijatelnosti**. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. (ve znění účinném do 31. 3. 2021, které je relevantní pro projednávanou věc s ohledem na vydání napadeného rozsudku dne 15. 1. 2021, viz přechodné ustanovení v čl. II novely s. ř. s. provedené zákonem č. 77/2021 Sb.) totiž platilo, že *jestliže kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[16] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech (zde ve věci mezinárodní ochrany) je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Přijatelnost kasační stížnosti by rovněž dle výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 zakládalo zásadní pochybení krajského (zde městského) soudu při výkladu hmotného či procesního práva, pokud by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[17] Úvodem Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že výše naznačené úvahy o nesprávnosti postupu městského soudu při doručování napadeného rozsudku stěžovateli nemají na posouzení otázky přijatelnosti jeho kasační stížnosti žádný vliv. Jednalo se totiž skutečně pouze o doručování rozsudku, tedy konečného rozhodnutí ve věci, a s tím spojenou otázku včasnosti následně podané kasační stížnosti. Ze spisu městského soudu nevyplývá, že by byl stěžovatel v řízení jakkoli krácen na svých procesních právech (bylo mu řádně doručeno vyjádření žalovaného k žalobě, měl možnost vyjádřit nesouhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání).

[18] Sám stěžovatel spatřuje přijatelnost v zásadě ve dvou bodech – jednak na více místech kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, což je tak závažná vada, že by vždy představovala důvod přijatelnosti. Dále má za to, že městský soud nesprávně posoudil způsob, jakým žalovaný vyhodnotil informace o zemi původu obsažené ve správním spise, čímž zasáhl do jeho hmotněprávního postavení.

De facto tak namítá, že v řízení před správním orgánem nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, což městský soud chybně aproboval.

[19] Vadu nepřezkoumatelnosti rozsudku však Nejvyšší správní soud neshledal. Rozsudek městského soudu je řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný. Městský soud v něm dostatečně a přesvědčivě odpověděl na uplatněné žalobní námitky (viz zejména odstavce 12 až 28 napadeného rozsudku). Konkrétně k otázce informací o zemi původu městský soud nejprve shrnul, z jakých podkladů žalovaný vycházel (odstavec 26 napadeného rozsudku), přičemž tyto podklady dále označil za aktuální, objektivní a relevantní. Poukázal na to, že stěžovatel doplnění podkladů pro rozhodnutí nenavrhoval, v žalobě pak citoval ze zpráv starších, než z jakých vycházel žalovaný. Uzavřel, že žalovaný z aktuálních podkladů vycházel a v jejich světle posuzoval tvrzení stěžovatele, který navíc nekonkretizoval, jak by nedostatky ve fungování uzbeckých státních orgánů měly ohrozit právě jeho osobu (viz odstavec 27 napadeného rozsudku). Napadený rozsudek tedy není nepřezkoumatelný, a to ani z toho důvodu, že se městský soud ztotožnil se závěry žalovaného, jak naznačuje stěžovatel. Nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí totiž bez dalšího nezpůsobuje, pokud správní soud se souhlasnou poznámkou převezme argumentaci žalovaného (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130). Městský soud v rozsudku ozřejmil, proč považoval závěry žalovaného za správné a naopak žalobní námitky za nedůvodné.

[20] Ohledně námitek týkajících se zjištění skutkového stavu věci žalovaným kasační soud odkazuje na své usnesení ze dne 29. 1. 2020, č. j. 2 Azs 210/2019 – 54, v němž vyslovil, že „[j]*estliže stěžovatel brojí proti nesprávnému zjištění skutkového stavu, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že 'rozsah a správnost zjištění relevantního skutkového stavu žalovaným je otázkou dokazování, které probíhá v každém řízení individuálně; z uvedené individuality pak plyne rozdílná relevance určitých dokazovaných skutečností pro následné právní posouzení, jež je projevem zde dominující zásady volného hodnocení důkazů. Typové důvody přijatelnosti vymezené pod bodem 4) písm. a) a b) usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, se vážou k otázkám právním a jejich řešení právě správním soudem, nikoli správním orgánem' (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 Azs 301/2018 – 37). Tvrzené nedostatky ve zjištění a především posouzení individuálního skutkového stavu věci (otázka věrohodnosti stěžovatele a jím předložených důkazních prostředků) tedy samy o sobě nemohou být vadou, která by byla způsobilá být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti. Krajský soud se pak při přezkoumávání skutkového stavu nedopustil pochybení, která by svojí povahou stála proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, a ani napadený rozsudek nevykazuje žádné extrémně závažné nedostatky, které by bylo (jak tvrdí stěžovatel) v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat bez povšimnutí.*“ Citované závěry lze analogicky aplikovat i na nyní projednávaný případ.

[21] Rozsah (a obsah) shromažďovaných informací o zemi původu se odvíjí od sdělení samotného žadatele (srov. např. rozsudek ze dne 3. 11. 2011, č. j. 2 Azs 28/2011 – 82). Pro řízení o udělení mezinárodní ochrany nejsou primárním zdrojem informací zprávy o zemi původu, nýbrž právě azylový příběh žadatele. Ten navíc v nyní řešeném případě, jak je patrné ze správního spisu, doplnění podkladů či jiných důležitých informací pro řízení nenavrhoval, s těmito podklady se totiž ani neseznámil (viz úřední záznam o nedostavení se k seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 13. 12. 2018, č. l. 41 spisu žalovaného). Nejvyšší správní soud neshledává v závěru městského soudu (potažmo žalovaného),

že stěžovatelem předestřený příběh nepůsobí věrohodně a koherentně s ohledem na to, že o mezinárodní ochranu požádal až poté, co nezískal jiné pobytové oprávnění v ČR a až po uložení správního vyhoštění, *prima facie* závažné nedostatky.

[22] Judikatuře tohoto soudu odpovídá i posouzení otázky, zda se měl stěžovatel obrátit s žádostí o pomoc proti jednání policejního velitele nejprve na orgány domovského státu. Je zjevné, že stěžovatel tak vůbec neučinil a tvrdí, že v jeho případě nebylo třeba obracet se na státní instituce. S tím se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Proti jednání policejního velitele měl a mohl využít prostředků ochrany, které mu nabízel právní řád země původu. Protože tak nepostupoval, nelze bez dalšího dovozovat, že by taková ochrana nebyla poskytnuta nebo by byla neúčinná (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2018, č. j. 2 Azs 377/2017 – 45). Z konstantní judikatury tohoto soudu rovněž vyplývá, že subjektivní nedůvěra vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (viz usnesení ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012 – 23). Stěžovatel netvrdil, že by měl s uzbeckými orgány v minulosti jakékoli problémy, nemá proto pravdu, že v jeho případě nemělo smysl se na ně obracet s žádostí o pomoc.

[23] Lze proto uzavřít, že stěžovatel v kasační stížnosti nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Stěžovatel nepředložil ani jiný relevantní důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[24] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro **nepřijatelnost** odmítl.

[25] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu totiž představuje odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost zjednodušený meritorní přezkum, nelze jej proto ztotožnit s jinými případy odmítnutí kasační stížnosti, např. pro neodstranění vad či z důvodů stanovených v § 46 odst. 1 s. ř. s. (viz usnesení ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Na danou věc proto nedopadá pravidlo uvedené v § 60 odst. 3, větě první s. ř. s., dle něhož *žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta*.

[26] Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

[27] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2021, č. j. 3 Azs 161/2021 – 50, ustanoven zástupcem Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokát se sídlem Přemyslovská 848/2, Praha 3. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 bodu 5. a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“, s přihlédnutím k § 11 odst. 1

písm. b) a d) advokátního tarifu, náleží advokátovi odměna za dva úkony právní služby – za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a za sepis a podání doplnění kasační stížnosti. Za tyto právní úkony náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna v částce 3 100 Kč za každý z nich, tj. 6 200 Kč, k čemuž je třeba přičíst náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovený zástupce soudu v podání ze dne 18. 7. 2022 sdělil, že není plátcem DPH, přiznaná odměna se mu proto nenavyšuje o částku, která odpovídá sazbě této daně. Celkem tedy náleží zástupci stěžovatele odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. srpna 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu